

Con đường giác ngộ (Phần 2)

by admin

Phần 2

AI CHO BẠN LỐI THOÁT?

Chào các bạn! Zen đã có mặt. Hôm nay, ta sẽ tiếp tục câu chuyện dang dở. Quả thực, có rất nhiều điều muốn chia sẻ, nên những chuyện trên hành trình giác ngộ sẽ được kể từ từ, từng phần một, bởi cả Chap và Zen, và mong rằng, của cả các bạn, trong thời gian không xa nữa 😊.

Như đã kể trong phần trước, phải mất hơn hai mươi năm tui mới nhận ra thực sự thì mình muốn làm gì, đam mê điều gì hơn cả. Và phim ảnh thực sự là một giấc mơ, một giấc mơ sẽ không có kết thúc, tui đã từng nghĩ thế và giờ vẫn nghĩ vậy. Có điều, nó đã thay đổi từ khi tui viết một câu chuyện có liên quan tới Thiền. Trong câu chuyện của tui, các nhân vật đều bị bế tắc trong cuộc sống của họ, chỉ có một người, tìm ra được lối thoát nhờ nhân duyên với Thiền, với đạo Phật. Tuy chưa hẳn sẽ đi theo đạo Phật, nhưng những điều hiểu về đạo Phật, anh đã tìm thấy ánh sáng để giải thoát cho vấn đề của bản thân. Từ câu chuyện này, tôi đã trải qua quá trình tìm hiểu về đạo Phật khá lâu, phải đến mấy năm, cả về ăn chay và Yoga nữa. Những tư liệu đầu tiên cũng đến từ anh bạn thân, người tui kể trong phần trước.

Chơi thân với anh được gần chục năm nhưng tới thời điểm ấy tui mới mượn đọc những cuốn sách về đạo Phật, về Thiền, ăn chay và Yoga của anh. Tất cả rất cuốn hút và hấp dẫn, có một điều gì đó lớn lao trong tâm trí như mở ra trước mặt. Tôi gần như bừng tỉnh và tìm hiểu sâu hơn về chúng. Và cũng kể từ thời gian đó, tôi cảm thấy mọi việc rất nhẹ nhàng với mình, cuộc sống của mình đơn giản hơn rất rất nhiều dù rằng trước đó tôi là người rất lạc quan và khi tìm được tình yêu của đời mình là việc làm film, thì mọi thứ lại tươi sáng hơn bao giờ hết, hi hi. Tôi thấy mình như đang trên một hành trình dài trở về với bản thân, với những điều vẫn luôn có trong tôi mà chưa khi nào tôi ý thức được nó rõ ràng.

Có lần tôi tới một Thiền viện cả tháng trời để tu tập và tìm hiểu. Cuộc sống ở đây cho tôi một cảm giác dễ chịu chưa từng có, tôi từng thầm nhủ có lẽ mình thuộc về nơi này nếu như không có những lễ nghi rườm rà và quá nhiều những giới luật (bởi tui chỉ đang là cư sĩ, chưa xuất gia). Gần như không có muộn phiền, khổ não, ham muốn, tham đắm gì níu kéo được mình. Tui ăn trong một niềm hạnh phúc lan tỏa, mà người trong đạo gọi là ăn trong chánh niệm, đến mức cơm rất nhạt, có lẽ là nhạt nhất trong số những người ở đó bởi

tất cả các món đều luộc, rau xào cũng không có dầu, muối và trong khi các cư sĩ khác đều phải nêm vào đến nửa chai xì dầu vào bát thì tôi để nguyên, không động vào chỉ chút xíu. Đến khi trở về, tui thay đổi rất nhiều, đến nỗi sau này bạn Chap vẫn thường hay nhắc rằng rất thích nghe giọng của tui lúc mới ở đó về. Phải chăng vì trong tui đã bớt đi những khổ não, tham đắm mà trở nên thanh tịnh, trong lành? Có thể là thế lắm!!!

giac-ngo

Giờ tui lại phải ngắt quãng để lòng vòng sang chuyện khác bạn nhé! Vẫn là về người bạn của tui. Anh ấy quả thực là một người đặc biệt, cả về ngoại hình và tâm tính. Có nhiều lần anh kể rằng, tới một số nơi, có nhiều người làm nghề bói toán hoặc liên quan tới tôn giáo hay đạo nào đó, thường nhìn anh và nhầm tưởng anh là người Ấn Độ. Có người còn nhận xét rằng kiếp trước anh không phải người Việt Nam, họ không biết rõ là ở đâu nhưng kiếp này anh mang hình hài của một người ở một xứ khác, xa lạ với Việt Nam. Và đôi lúc anh cũng thường thấy mình như không phải thuộc nơi này, đất nước này, dường như anh có một điều gì đó u uất và thôi thúc anh tìm kiếm ra câu trả lời, truy hỏi tận gốc rễ. Thực sự thì anh là ai? đến giờ anh vẫn chưa tìm ra được.

Sau đó, những khủng hoảng cuộc sống và sự mất phương hướng thúc đẩy anh tìm tới một thiền viện. Anh cũng đã ở đó một thời gian. Cuộc sống nơi đó hẳn ít nhiều có tác động tốt, nên khi gặp lại tôi thấy anh có những thay đổi tích cực. Anh có vẻ buông bỏ đi nhiều. Có lần, tui kể chuyện đang viết kịch bản và phải làm film đó bằng được thì anh nói chả có chuyện gì quan trọng cả, rằng ‘việc viết kịch bản của mày có sướng thì cùng lắm cũng chỉ như khi tao đi câu (đi đại tiện) mà thôi’, rồi hai anh em cười phá lên. Tui chỉ tiếc một điều, là sau đó, anh đã không trở về thực sự, anh đi được nửa đường thì quay lại, với những vướng mắc, với áp lực và với cả sự thay đổi về ‘nhân sự’ là cưới vợ và quay cuồng trong ti ti thứ của gia đình, và không biết mình đang ở đâu.

Các bạn thấy đó, con đường để mình thoát ra khỏi vấn đề của mình dễ mà cũng dễ, khó mà cũng khó, nếu ta chỉ ... nửa chừng xuân. Giờ thì loăng ngoăng trở lại chuyện của tui. Đã có lần tui nhắc tới cuốn sách Hành trình về Phương Đông, bây giờ tui kể lại cảm xúc nhiều hơn. Có thể với nhiều bạn, những gì trong đó chẳng đáng tin, đặc biệt với những thứ không thể giải thích nổi, hoặc đó chỉ là sự tưởng tượng phóng đại của một trong những cuốn sách bán chạy nhất thế giới bla bla nhưng với tôi, nó lại có rất nhiều cái thật, đặc

biệt là những cái mọi người cho rằng là con người không thể làm được. Chúa tạo ra bánh mì cho người dân đang chết đói, vị đạo sư Yoga biến ra chùm nho của nước Ý trên tay, một đạo sư truyền thông điệp tới người đưa tin thành Benares qua quá trình thiền định... Đó mới chỉ là 1 phần, 1 phần nhỏ trong những điều kì diệu từ tài phép mà con người có thể có, nếu đoạn trừ được tất cả, trở về vô ngã và giải thoát. Bạn nào tìm hiểu đạo Phật nhiều hẳn đều biết về tài phép của ngài Mục Kiền Liên và việc Phật luôn dặn rằng đừng lợi dụng phép thuật để khoe mẽ. Và mặt khác, những vị đã đắc đạo giải thoát thường âm thầm thực hành hạnh Bồ Tát cứu độ chúng sinh, mà chẳng bao giờ thể hiện ra, cho chúng ta biết cả. Chính bởi những điều này, ta biết quá ít về khả năng kì diệu của con người. Những gì bạn được thấy trên truyền hình, phim ảnh, tư liệu, sách báo, chỉ là một khả năng nhỏ bé, mà những người còn ham danh tiếng, tiền bạc, vẫn còn cái bản ngã to đoành, là muốn khoe khoang, phô bày ra cho thiên hạ biết mà thôi. Và cái điều tôi thích thú nhất, cũng chính là cuối cuốn sách, khi viết rằng vài người trong phái đoàn đã từ bỏ tất cả, lên rừng Tuyết Sơn và tu đạo. Kì thực thì đọc đến đoạn ấy bạn có dám làm như vậy không? Họ đã tìm thấy chân lý, thấy ánh sáng của đời mình chẳng? Xuyên suốt cả cuốn sách và đọng lại suy nghĩ lớn nhất trong tôi là: con người chúng ta sẽ trở nên cao thượng, sẽ bay trên tất cả, nếu chúng ta vượt ra khỏi tất cả khổ não, ham muốn, để trở về với bản tính chân thật của chúng ta, để vô ngã và giải thoát.

Tôi từng nhiều lần suy nghĩ và tưởng tượng ra mình đang ở trên cao, rất cao, ngoài không gian vũ trụ và ngắm nhìn trái đất, tui thấy trái đất mình nhỏ bé giữa sự bao la vô cùng tận, cũng thấy con người mình nhỏ nhen và xấu xa giữa những khổ não, tham đắm danh tiếng, tiền bạc, quyền lực, sắc đẹp, bạo lực ... Khi tui thấy mình đứng ở vị trí này, dường như những thứ ấy chẳng còn ý nghĩa với tui nữa, và tâm trí tui nhẹ nhõm vô cùng. Chính vì thế, cuốn sách như một nguồn nước tăng lực thúc đẩy tôi thực hành điều mà tôi nhận ra từ trước, điều tôi cho là nguyên cớ cho sự tồn tại của mình: trở về với bản thân, với bản nguyên vốn có của mình. Đó chính là con đường giác ngộ của tui. Và vì thế, câu chuyện mà tôi định làm phim cũng như việc làm film với tôi bây giờ không còn là đam mê như trước, mà nó là một phần, một phần đặc biệt, cho việc thể hiện tư tưởng, quan điểm về Thiên của tôi. Như trước đây, anh bạn hỏi tôi rằng Thiên chỉ là một phương tiện trong phim tôi định làm cũng như trong cuộc sống của tôi, tôi đã gật đầu với anh. Nhưng sau đó, tôi

nhận ra, việc trở về với mình, với vô ngã bằng Thiền, nó không chỉ là phương tiện, mà là cuộc sống, là mục đích, là con đường của mình.

Câu chuyện của anh bạn thân, của tôi là vậy. Mỗi người phải tự tìm cho mình lối đi. Những khủng hoảng, bế tắc, thất vọng, khổ não, tham đắm ... tất cả sẽ là điều kiện, là cơ sở, là nhân duyên đưa bạn đến sự lựa chọn của mình, dù đúng hay không. Vì thế, chẳng ai cho bạn con đường, chẳng ai cho bạn lối thoát, ngoài chính bạn.

Zen Ch